

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **D. J.**, zastoupeného JUDr. Ing. Bystríkem Buganem, advokátem, se sídlem Pod Bruskou 136/6, 118 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, č. j. CPR-6311-2/ČJ-2014-930310-V283, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2014, č. j. 2 A 44/2014 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 3. 10. 2013 byl žalobce kontrolován Policií ČR na adrese Vinohradská 87/133, v Praze 2, při rekonstrukci bytového domu, kde byl přistižen v prostorách 1. patra stavby při výkonu pracovní činnosti zedník, konkrétně štukoval omítky, na sobě měl pracovní oděv a pracovní pomůcky. Jelikož nebyl schopen předložit žádný doklad, který by ho opravňoval k činnosti, kterou zde vykonával, byl zajištěn a bylo s ním zahájeno správní řízení o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení. Po provedení dalšího

šetření Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „krajské ředitelství Policie“) rozhodnutím ze dne 17. 3. 2014, č. j. KRPA-375056-14/ČJ-2013-000022, uložilo žalobci správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 1 roku. Důvodem vyhoštění z území České republiky dle § 119 odst. 1 písm. b/bod 3 zákona o pobytu cizinců bylo zjištění, že žalobce provozoval výdělečnou činnost podléhající dani bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, konkrétně vykonával zednické práce bez oprávnění k provozování řemeslné živnosti – zednictví dle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), ačkoli vlastnil toliko oprávnění k výkonu volné živnosti v oboru „přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti“. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 7. 2014, č. j. CPR-6311-2/ČJ-2014-930310-V283, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí krajského ředitelství Policie potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) především pro neúplné a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, neboť není pravdou, že by vykonával zednické práce bez potřebného oprávnění či uděleného pracovního povolení. Pro společnost Stavomak s.r.o. (dále jen „objednatel“) vykonával pouze přípravné a dokončovací práce, na něž má živnostenské oprávnění, ale jelikož se špatně vyjadřuje v českém jazyce, považuje všechny práce ve stavebnictví za „zedničinu“. Při sepisování protokolu v řízení před správním orgánem přesně nerozuměl kladeným otázkám a nebyl poučen o možnosti žádat tlumočníka. Správní orgán nezjistil skutkový stav, o kterém nejsou pochybnosti, a jeho vyhoštění je navíc nepřiměřeným zásahem do jeho osobního a rodinného života.

[3] Městský soud se zabýval především námitkou, že rozhodnutí žalovaného spočívá na neúplném a nesprávném zjištění skutkového stavu, neboť žalobce tvrdí, že skutečně nevykonával zednické práce bez uděleného pracovního povolení i živnostenského listu. Po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že toto tvrzení žalobce není pravdivé. Z objednávek a faktur ve spise jasně vyplývá, že žalobce fakturoval objednateli za provedené zednické práce, které navíc přesně specifikoval. Neobstojí tudíž tvrzení, že všechny práce ve stavebnictví považuje za zedničinu, když uváděl konkrétní zednické práce, které vykonával. Jednotlivé zednické práce byly ve fakturách a smlouvách (a dalších dokumentech) přesně popsány, konkrétně „strojní omítky“ na stavbě Praha 1, Soukenická (dle zápisu o předání díla žalobcem objednateli ze dne 31. 8. 2012 na základě smlouvy č. 15/2012 ze dne 1. 6. 2012), „soklová omítky a jádrová omítky“ (faktura č. 20120001 ze dne 30. 7. 2012 na základě objednávky č. 15/2012 ze dne 1. 6. 2012), „perlinka + lepidlo a omítky“ (objednávka č. 18/2013) a „oprava špalet“ (dle smlouvy č. 20/2013 ze dne 3. 10. 2013). Stejně tak v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení žalobce výslovně uvedl, že štukoval omítky v prvním patře domu, a to poté, co byl dle úředního záznamu ze dne 3. 10. 2014 Policie ČR kontrolován na stavbě v Praze 2 – Vinohrady, Vinohradská 87/133. Zde také dle úředního záznamu pracoval jako zedník, kdy štukoval omítky, měl na sobě pracovní oděv a pomůcky ke štukování. Tato skutečnost je potvrzena také kontrolním listem docházky ze dne 3. 10. 2013 na stavbě v Praze 2, Vinohradská 87, neboť ve třetím řádku je uveden žalobce vykonávající zednické práce a k tomu připojen jeho podpis. Ze správního spisu také vyplývá, že před sepsáním protokolu se žalobcem došlo k jeho poučení o možnosti mít tlumočníka, kterého však z důvodu porozumění jazyku, v němž je řízení vedeno, nepožadoval. Žalobce navíc na všechny otázky konkrétně

pokračování

odpovídal a nikdy nesdělil správnímu orgánu, že by jim nerozuměl. Protože i co se týče zednických prací, odpovídal žalobce konkrétně, o jaké práce šlo a na jaké části domu je vykonával, neztotožnil se městský soud s námitkami, že žalobce se špatně vyjadřuje v českém jazyce a veškeré práce ve stavebnictví považuje za zedničinu. Ani tvrzení, že pokud byly ve smlouvě uzavřené mezi ním a objednatelem ze dne 3. 10. 2013 č. 20/2013 uvedeny zednické práce, jednalo se nejspíše o vzorovou smlouvu, která nebyla náležitě upravena, městský soud nepřisvědčil, neboť samotný předmět díla v ní byl přesně doplněn a rozveden, takže musela být patřičně upravena. S ohledem na rozsáhlou dokumentaci o činnosti žalobce pro objednatele, kde byly vykonávané práce přesně popsány, bylo v řízení před správními orgány bezpečně zjištěno, že v letech 2012 a 2013 vykonával žalobce pro objednatele zednické práce, na které neměl živnostenské oprávnění. Bylo tudíž zbytečné provádět další důkazy výsledkem jednání žalobce, které žalobce navrhoval až v odvolání. Bez pochyb také vyplývá jak z živnostenského oprávnění, které bylo žalobci uděleno Úřadem městské části Praha 8, tak ze sdělení Odboru živnostenského a občanskoprávního Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 16. 1. 2014, že obsahem volné živnosti v oboru přípravné a dokončovací práce, specializované stavební činnosti v rozsahu, ve kterém bylo živnostenské oprávnění žalobci uděleno, nejsou práce zednické, stavebně - tesařské, pokrývačské, kamnářské, obkladačské, štukatérské, malířské, lakýrnícké a práce další, které jsou předmětem řemeslných živností, tedy i práce omítkářské. Jak k zednickým pracím, pracím štukatérským a omítkářským žalobce nemá živnostenské oprávnění, a dle jeho výpovědi, nemá ani povolení k výkonu těchto prací. Městský soud nepřisvědčil ani argumentům, že se správní orgán rozhodující o správním vyhoštění nezabýval zásahem správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jak žalovaný tak prvostupňový správní orgán této povinnosti náležitě dostáli, neboť z obou rozhodnutí plyne, že posoudili *„závažnost jednání žalobce, délku jeho pobytu na území České republiky, délku jeho porušování právních předpisů na území České republiky, a zdravotním stavem, rodinnými vztahy a vztahy společenskými a kulturními na území České republiky, kdy žalobce výslovně uvedl, že se žádným občanem ČR či EU nežije ve společné domácnosti, naopak uvedl existující vztahy ve své vlasti, kde žije jeho matka a šest sourozenců, má tedy kam se vrátit. Uvedl, že mu nic nebrání ve vycestování do vlasti, na území České republiky chce pouze žít a pracovat z důvodu, že v jeho vlasti není práce. Když byl dotázán na to, zda ke své výpovědi chce ještě něco dodat, uvedl že nikoliv, jak vyplývá, že s ním v sepsaném protokolu neuvedl žádné sociální a kulturní vazby na Českou republiku, i když tuto možnost uvést mohl, a z toho nutno vycházet, že žádné zásadní kulturní či sociální vazby k České republice nemá, tyto vazby omezují pouze na vazby ekonomické, a to z důvodu, že na území jeho vlasti není práce, a on musí žít jak svoji matku, tak šest svých sourozenců“*. Městský soud proto uzavřel, že v napadeném rozhodnutí neshledal nezákonnost.

II. Kasační stížnost a další podání účastníků řízení

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[5] Dle stěžovatele vycházel městský soud ze skutkového stavu, jenž nemá oporu ve spise, neboť vzal za prokázané, že stěžovatel vykonával pro objednatele zednické práce, a to pouze ze záznamu z kontroly dne 3. 10. 2013. Téhož dne bylo stěžovateli oznámeno zahájení správního řízení o správním vyhoštění a byl s ním sepsán protokol, avšak bez účasti tlumočníka, čímž mu bylo upřeno jeho právo vypovídat v rodném jazyce. Správní orgán nijak neproověřil ani nezdokumentoval náplň práce stěžovatele, kterou na základě svého živnostenského oprávnění vykonával, přičemž hranice mezi přípravnými a dokončovacími stavebními pracemi a zednickou činností je nejasná. Stěžovatel trvá na tom, že zedničinu nevykonával. Městský soud se s těmito tvrzeními žalobce nevypořádal a bez dalšího vzal za prokázaný skutkový stav zjištěný správními orgány s tím, že stěžovatel si musel být vědom, že vykonává pro objednatele práce, ke kterým nemá živnostenské oprávnění, ani pracovní povolení. Z toho vyplývá, že právní kvalifikace není ve správním rozhodnutí posouzena na základě skutkových zjištění a není zřejmé, kterou ze čtyř skutkových podstat obsažených pod ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců stěžovatel naplnil. V této souvislosti stěžovatel citoval závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 27. 1. 2010, č. j. 7 As 98/2010 – 67, či v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 – 99, dle nichž musí být z rozhodnutí zřejmé, zda se stěžovatel dopustil ilegální závislé či nezávislé výdělečné činnosti, přičemž nepostačí pouhý popis skutku (namísto právní kvalifikace). Stěžovatel opět zopakoval, že činnost, kterou na stavbách vykonával, byla pouze činností pomocnou, přičemž mohl použít i pomůcky, které běžně používají zedníci. Společenská nebezpečnost jeho jednání je nulová, neboť nemohl nikoho ohrozit či způsobit škodu, což chtěl prokázat výsledkem svědků, ale nebylo mu to umožněno. Naopak správní vyhoštění se zákazem vstupu na území Evropské unie v délce 1 roku považuje stěžovatel za likvidační pro sebe i svou rodinu.

[6] Spolu s kasační stížností požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, čemuž zdejší soud usnesením ze dne 6. 2. 2015, č. j. 6 Azs 296/2014 – 27, vyhověl.

[7] Žalovaný ke kasační stížnosti sdělil, že trvá na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkazuje, a má za to, že spisovým materiálem je doloženo, kterou skutkovou podstatu svým jednáním stěžovatel naplnil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[9] Kasační stížnost žalobce **není** důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud po nastudování správního spisu nemůže přisvědčit námitkám stěžovatele, že městský soud vycházel ze skutkového stavu, jenž nemá oporu ve spise, a že

pokračování

vzal za prokázanou skutečnost, že stěžovatel vykonával pro objednatele zednické práce, toliko na základě záznamu z kontroly dne 3. 10. 2013. Jak je zřejmé také ze shora uvedených důvodů zamítnutí žaloby, městský soud své závěry o skutkovém stavu neopřel pouze o zmíněný úřední záznam, nýbrž hodnotil a vzal v potaz veškeré listiny, jež správní spis obsahuje. Teprve po vyhodnocení všech předložených dokumentů samostatně i v jejich vzájemné souvislosti (v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů) vzal za prokázané, že stěžovatel vykonával zednické práce, aniž by k tomu měl odpovídající oprávnění dle živnostenského zákona.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že veškerá zjištění, která městský soud učinil a z nichž následně ve svém rozhodnutí vycházel, mají oporu ve spise a vyplývají z něj tak, jak městský soud v odůvodnění uvedl. Kromě úředního záznamu z kontroly ze dne 3. 10. 2013 vycházel městský soud také z faktur, smluv a dalších listin, z nichž bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že stěžovatel vykonával pro objednatele zednické práce, které navíc přesně specifikoval způsobem, ze kterého je zřejmé, že označení těchto konkrétních činností jako „zednické práce“ či „zedničina“ nevyplývá z údajné špatné znalosti českého jazyka, nýbrž z toho, že se o zednické práce skutečně jednalo. Stěžovatel dle protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 3. 10. 2013 výslovně uvedl, že štukoval omítky v 1. patře domu, dále dle zápisu o předání díla provedl pro objednatele strojní omítky, fakturoval objednateli za soklovou omítku a jádrovou omítku a dle dalších objednávek a smluv prováděl také perlinku + lepidlo a omítky či opravu špalet. Kdyby tyto dokumenty jako prováděné činnosti označovaly obecně jen zednické práce, pak by byly na místě spekulace, zda stěžovatel fakticky nevykonával pouze přípravné a dokončovací práce na stavbě a za zednické byly označeny pouze neporozuměním či nepřesností. V kombinaci s uvedeným přesným označením těchto činností však nelze pochybovat, že tyto činnosti, na které musel mít dle vyjádření Odboru živnostenského a občanskoprávního Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 16. 1. 2014 speciální oprávnění pro řemeslnou živnost zednictví, skutečně vykonával. Dle vymezení v Příloze č. 1 nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností obsahovou náplní řemeslné činnosti „zednictví“ je mj. i provádění vnitřních i vnějších omítek. Oproti tomu dle Přílohy č. 4, bod 45. živnost volná „Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované činnosti ve stavebnictví“ nejsou obsahem této živnosti činnosti, jež jsou předmětem řemeslných živností, např. právě „zednictví“. Argumenty ohledně nepřesného vyjadřování stěžovatele v českém jazyce a nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak nemohou obstát. Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem konstatuje, že správní orgány shromáždily dostatek důkazů o skutkovém stavu tak, že o něm nejsou pochybnosti, bylo by tudíž zbytečné a v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, kdyby byly nad rámec nutného provedeny také důkazy, které stěžovatel navrhoval.

[12] Nad rámec nutného zdejší soud uvádí, že ani případná nevědomost, že činnosti, které stěžovatel pro objednatele vykonával, spadají pod řemeslnou živnost zednictví, není pro naplnění skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců relevantní. Neznalost právních předpisů neomlouvá cizince, který vykonává výdělečnou činnost, aniž by k tomu měl oprávnění. K tomuto závěru dospěl v obdobné věci také Městský soud v Praze, který v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 9 Ca 86/2008 – 44, vyslovil, že „v tomto směru platí obecná právní zásada *ignorantia legis neminem excusat* (neznalost zákona nikoho neomlouvá). Žalobkyně jakožto jednatelka společnosti

LEVINSTONA, s.r.o., si měla být vědoma zákonných omezení při zaměstnávání cizinců, a to tím spíše, bylo-li jí uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě, tj. za účelem výkonu podnikatelské činnosti. Vzhledem k uvedenému nemůže obstát její tvrzení, že byla v dobré víře, že zákon neporušuje (...)“.

Ačkoliv se jedná o skutkově mírně odlišný případ, tento závěr lze plně vztáhnout také na věc stěžovatele. Ten v České republice pobývá za účelem podnikání, a měl si tudíž být vědom, k jaké výdělečné činnosti má živnostenské oprávnění. Pokud vykonával činnost, kterou na základě svého oprávnění vykonávat nemohl, musí jít případná nevědomost o protiprávnosti jednání k jeho tíži (k tomu obdobně také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2009, č. j. 2 Afs 29/2009 – 60, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014 – 26).

[13] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že právní kvalifikace není ve správním rozhodnutí posouzena na základě skutkových zjištění a není zřejmé, kterou ze čtyř skutkových podstat obsažených pod ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců stěžovatel naplnil. Skutečnost, že městský soud v napadeném rozhodnutí uváděl, že stěžovatel vykonával práce, pro které nemá živnostenské oprávnění, ani povolení k jejich výkonu, nemá vliv na samotnou přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, resp. dostatečné vymezení jednání, které je důvodem vyhoštění a kterého se měl stěžovatel dopustit. Městský soud zmíněnou formulací toliko zdůraznil, že stěžovatel nebyl oprávněn předmětné činnosti provádět ani na základě svého živnostenského oprávnění a neměl k tomu ani udělené pracovní povolení – tedy neexistuje nic, co by ho k tomu opravňovalo. Podstatné však je, že v rozhodnutí krajského ředitelství Policie je jasně vyjádřena právní kvalifikace jednání, jehož se stěžovatel dopustil. Judikatura zdejšího soudu vyžaduje, aby v případě uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců bylo v rozhodnutí přesně vymezeno, v jakém postavení je účastník řízení posuzován, zda se dopustil ilegální závislé práce či ilegální samostatné výdělečné činnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 – 67, ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 – 99, ze dne 21. 12. 2012, č. j. 2 As 94/2012 – 26). K tomu však nutno zdůraznit, že „[p]odle konstantní judikatury zdejšího soudu totiž postačí, pokud z výroku rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, podle kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo vyhoštění uloženo (v projednávané věci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců), a až v odůvodnění rozhodnutí je přezkoumatelným způsobem dostatečně popsáno jednání podřaditelné pod jednu ze skutkových podstat uvedeného ustanovení. Namátkou lze v podrobnostech odkázat na rozhodnutí ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012 – 38, ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012 – 33, ze dne 6. 12. 2012, č. j. 9 As 162/2012 – 34, či ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 61/2011 – 96“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 9 As 131/2011 – 74).

Vyslovené požadavky prvostupňové rozhodnutí plně respektuje. Na straně 2 rozhodnutí krajské ředitelství Policie jasně uvádí, že stěžovatel vykonával pracovní činnost jako živnostník, k čemuž potřeboval živnostenské oprávnění podle živnostenského zákona, konkrétně pro řemeslnou živnost, přičemž stěžovatel takový typ živnostenského oprávnění nevlastní. Proto správní orgán konstatoval, že stěžovatel provozoval dani podléhající výdělečnou činnost, na kterou neměl živnostenské oprávnění, čímž naplnil podmínky správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí s výtkou stěžovatele, že by ze správních rozhodnutí nebylo patrné, z jakého konkrétního důvodu uvedeného v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců bylo stěžovateli správní vyhoštění

pokračování

uloženo. Z citovaného je zřejmé, že správní orgán zcela jasně vyslovil, jakou ze skutkových podstat stěžovatel svým jednáním naplnil. Ani v této části není proto kasační stížnost důvodná.

[14] Zdejší soud nemůže přisvědčit tvrzené nezákonnosti z důvodu nepřítomnosti tlumočníka při sepsání protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 3. 10. 2013. Stěžovatel pouze opakuje žalobní námitky, se kterými se již dostatečně vypořádal městský soud. Dle spisové dokumentace byl žalobce poučen o svých právech, přičemž podepsal prohlášení, že rozumí českému jazyku a nežádá tlumočníka. Na otázky odpovídal srozumitelně celými větami a z žádných jiných okolností nelze seznat, že by tlumočníka potřeboval. Ze zákona bez dalšího nevyplývá právo účastníků správního řízení vypovídat v rodném jazyce, jak ho prezentuje stěžovatel. Jednacím jazykem je jazyk český, primárně se tedy předpokládá, že veškeré úkony a jednání (včetně výpovědi účastníků) budou činěny v českém jazyce. Pouze pokud by účastník řízení prohlásil, že českému jazyku nerozumí, měl by, jako cizinec, právo na tlumočníka. Stěžovatel však výslovně prohlásil, že českému jazyku rozumí a bezproblémovou komunikací to také fakticky potvrdil. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s městským soudem, který v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení. Tvrzení stěžovatele vznesené až v žalobě se proto jeví jako účelové (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 326/2000, sp. zn. IV.ÚS 1765/07, bod 17).

[15] Neobstojí ani poslední námitka týkající se nepřiměřenosti správního vyhoštění stěžovatele. Stejně jako městský soud neshledal ani Nejvyšší správní soud správní vyhoštění uložené stěžovateli za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Ve své výpovědi ze dne 3. 10. 2013 stěžovatel uvedl, že v České republice podniká na základě živnostenského oprávnění, žije sám a v České republice nikoho nemá. Pro případ vyhoštění tvrdil, že by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho osobního a rodinného života, protože chce v České republice bydlet a pracovat, v Bosně a Hercegovině není práce. Krajské ředitelství Policie si jako podklad pro své rozhodnutí vyžádalo závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování stěžovatele do vlasti, ze kterého vyplývá, že tomu nic nebrání. V tomto stanovisku bylo mimo jiné uvedeno, že za relevantní pro shledání nepřiměřenosti zásahu do rodinného života cizince nelze považovat skutečnost, že v jeho vlasti není práce. Namítal-li stěžovatel v kasační stížnosti, že uložené správní vyhoštění považuje pro sebe i svou rodinu za likvidační, jedná se toliko o ekonomické důvody, které nejsou pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého života dostatečné (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 6. 2013, č. j. 32 A 1/2013 – 30). Pouze takto naformulované ekonomické důvody nemohou převážit nad důvody k postupu podle § 119 zákona o pobytu cizinců a správní orgány, potažmo i městský soud, posoudily stěžovatelovu situaci správně, když neshledaly uložené opatření nepřiměřeným. Také v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013 – 35, zdejší soud vyslovil, že „[p]řípadná obtížnější situace na trhu práce v zemi původu, či rozdílná výše výdělků, jsou sice z pohledu zájmů stěžovatele racionálními a pochopitelnými důvody, pro které chce setrvat na území ČR, z hlediska podmínek pro správní vyhoštění jsou nicméně irelevantní“. Nejvyšší správní soud zde upozorňuje, že stěžovatel, coby cizinec, porušil právní předpisy České republiky, a musí proto nést zákonem stanovený negativní následek, v tomto případě správní vyhoštění. Za situace, kdy stěžovatel kromě toho, že v jeho vlasti není práce a chce tu žít a pracovat, neuvedl nic jiného, neshledává zdejší soud

tento negativní následek za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, obzvláště když jeho rodina žije v zemi původu. Nejvyšší správní soud proto považuje rozhodnutí o vyhoštění za odpovídající zjištěným skutečnostem patrným ze správního spisu, které ostatně stěžovatel nijak nezpochybnil, a neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu